

חיבטים לשוניים בפרשת האזינו ש¹

דקדוקי מילים בפרשת האזינו ובהפטרה ובקריאת וזאת הברכה בשבת במנחה (גם שבת סוכות)

לב א וְאִדְבַּרְהָ: העמדה קלה בוא"ו למנוע הבלעת האל"ף החטופה
לב ג הָבֹו גְדֹל: המילה הָבֹו מלרע, הטעם לא נסוג
לב ד פְּעֻלוֹ: הפ"א בקמץ גדול, העי"ן בחטף קמץ. כִּי כָל-דְּרָכָיו: תיבת כִּי מוטעמת בטעם מרכא,
ואין לצרף לה את תיבת 'כל' כאילו כתוב כִּי-כָל
לב ו הֵלֵה': הה"א מילה נפרדת מחוברת ל- 'לה" ומנוקדת בפתח ה, הלמ"ד אחריה בשווא נח,
והאל"ף (של הויה המבוטא כאדנות) בחטף פתח א. הֵלֵאֲדָנִי. וַיְכַנְנֵהוּ: הכ' הסופית אינה דגושה
לב ז וַיִּגְדֹּד: הדל"ת בשווא נח עקב ההטעמה. וַיֹּאמְרוּ לָךְ: טעם נסוג אחור ליר"ד
לב י יִסְבְּבֵנָהוּ: ב"ת ראשונה בשווא נע והנו "ן בשווא נח. יִצְרְנָהוּ: היר"ד בחירק חסר, אחריה
צד"י מודגשת ובשווא נע והנר"ן בשווא נח
לב יא כְּנָשָׁר: הכ"ף בשווא לא בפתח. יִרְחֹף: הח"ת בצירי לא בסגול
לב יג עַל-בְּמֹותֵי אֲרָץ: טעם נסוג אחור לבי "ת המנוקדת בקמץ רחב. וַיֹּאכַל: הוא"ו בפתח
ובמלרע. שְׂדֵי: ש"ן שמאלית. וַיִּנְקְהוּ: הי' בצירי ודגושה ולא בשווא
לב טו כְּשֵׁית: ש"ן שמאלית. אֱלוֹהֵ: עיין פסוק יז
לב יז אֱלֹהֵ: הה' "בפתח גנובה" ובמפיק. יש המבטאים אותה כאילו יש אל "ף לפני הה"א והיא
מנוקדת פתח: אֵה והה' במפיק. יש המבטאים אותה כאלו יש ו' (הנקראת כ-w באנגלית) לפני הה'
הו' מנוקדת פתח: אֱלוֹהֵ (elowah) והה' במפיק. לכל הדעות הקורא אותה: אלו-ה' ה' פתוחה ha,
משתבש. שְׁעָרוֹם: ש"ן שמאלית
לב יח יִלְדֹּד: הלמ"ד בקמץ רחב הדל"ת בשווא נע. מַהֲלֹלָךְ: למ"ד ראשונה בשווא נע והכ"ף בסוף
רפויה
לב כ תִּהְפָּכֶת: הה"א בשווא נח
לב כב וְתֹאכַל אֲרָץ: הטעם נסוג לת"ו
לב כד וּלְחַמֵי רֶשֶׁף: טעם נסוג אחור לח"ת
לב כז רָמָה: במלעיל
לב לב אֲשַׁפְּלֶת: האל"ף בפתח ולא בסגול
לב לו כִּי-אֲזַלְתָּ יָד: טעם נסוג אחור לאל"ף בקמץ גדול והזי"ן אחריה בשווא נע
לב לח וַיַּעֲזְרוּכֶם: העי"ן בשווא נח והזי"ן אחריה בשווא נע כדין שני שוואים רצופים
לב מ וַאֲמַרְתִּי: מלעיל הטעם במ"ם
לב מא וְתֹאחֲזוּ: הוא"ו בשווא נע
לב מב אֲשַׁכִּיר: ש"ן ימנית (לשון שְׁכָרוֹת)
לב מה וַיְכַל מִשָּׁה: כך היא ההטעמה ולא בזקף
לב נ בָּהֶר אֲשֶׁר אֶתְהַ עֲלֶה שְׁמָה: תיבת בָּהֶר בפשטא. וְהֶאֱסָף: סמ"ך בצירה ובמלרע, הטעם
בסמ"ך. וַיֹּאסֹף: במלעיל וסמ"ך סגולה

הפטרת שבת שובה הושע יד בי ויש נוהגים להוסיף מיכה ז יחצ ויואל ב טו-כז²:

¹ השנה היא כבר תש"ע אבל פרשה זו היא המשך הפרשיות שנקראו בשנת סט.

² בסימנים טעון בדבר זה וסימנו את פס כו כפסוק החותם את הקריאה. הדבר נובע כנראה מכך ששני הפסוקים כו וכז מסיימים באותן מילים ולא-יבשו עמי לעולם

הושע יד

ב שׁוֹבָה: הטעם בשי"ן מלעיל.

ד וְלֹא-נֶאֱמַר עֹד: טעם נסוג אחור לנו"ן

ו שְׁרָשִׁיו: כולם בקמץ רחב

ט לְעֶצְבִים: הלמ"ד קמוצה. פְּרִיָּה: הפ"א סגולה.

י וַיִּבֶן אֱלֹהִים: טעם נסוג אחור ליו"ד. יִלְכּוּ בָם: טעם נסוג אחור ליו"ד הלמ"ד בשוא נע. יִכְשְׁלוּ

בָּם: טעם נסוג אחור לכ"ף. השי"ן בשוא נע.

מיכה ז

כ מִימֵי קֶדְמָם: טעם נסוג אחור למ"ם הראשונה

יואל ב

יז לְמַשָּׁל-בָּם: השי"ן בקמץ קטן

כ אֶל-אֶרֶץ צִיָּה: יש להקפיד על הפרדת התיבות שלא להבליע את הצד"י שבסוף תיבת 'אֶרֶץ' עם

זו שאחריה בתיבת 'צִיָּה'. בְּאֲשׁוֹ: האל"ף בשווא נח ולכן הבי"ת בקמץ קטן. וְתַעַל: הוא"ו בשווא

כא אֶל-תִּירְאֵי: געיה בת"ו והרי"ש בשווא נע, בדומה לו בפס' הבא אֶל-תִּירְאוּ והקורא בשוא נח

יחשוש לשינוי משמעות. גִּילִי וּשְׂמַחֲחֵי: שתייהן במלעיל

כב שְׂדֵי: שי"ן שמאלית

כג וַיִּוָּרֵד: במלעיל

כה הַיֵּלֶק וְהַחֲסִיל וְהַגֹּזֵם: טעם טפחא בתיבת הַיֵּלֶק

קריאת וזאת הברכה למנחה בשבת שני וחמישי:

לג ב מִרְבַּבְּת: הבי"ת הראשונה בשוא נח, כן הדבר גם בהמשך פס' יז³. אֲשֶׁר דָּת: יש לקרוא כשתי

מילים

לג ג מְדַבְּרֵתֶיךָ: הבי"ת בשוא נע עקב הדגש.

לג ה וַיְהִי בִישְׁרוֹן מִלֶּךְ: טעם טפחא בתיבת בִישְׁרוֹן⁴. רֵאשֵׁי עָם: טעם נסוג אחור לרי"ש

לג ז לַיהוּדָה: הלמ"ד בחירק מלא, הי"ד הינה חלק מהחירק ולכן אין בה ניקוד

לג ח וּלְלוֹנֵי: הלמ"ד הראשונה בשוא נח. בְּמִסָּה: הבי"ת בשוא לא בפתח

לג י מְזַבְּחֶךָ: הבי"ת בשווא נע ולא בקמץ או פתח

לג טו הַרְרֵי-קֶדְמָם: הרי"ש הראשונה, על אף הקושי, בשוא נח. אין להשגיח בחטף בתנ"ך קורן

ודומיו

לג יז הַדָּר: הדלי"ת בקמץ

לג יח וְהֵם אֶלְפֵי מְנַשָּׁה: תיבות אילו לרוב מופיעות בראש העמוד האחרון, היות והרבה קוראים

יודעים אותם בעל פה ישנם רבים שאינם מקפידים לקוראם מתוך הקלף ואומרים אותם בעל פה⁵

³ בחלק מהחומשים כולל קורן הבי"ת מנוקדת בטעות בחט"ף פתח.

⁴ רבים הקוראים ההולכים בעקבות השיר ומשבשים את ההטעמה ע "הטעמת תיבת 'ויהי' בטפחא (ומדגישים את הבי"ת). השיר גורם לשיבוש נוסף: קוראים בִישְׁרוֹן מלעיל.

⁵ בעיה נוספת: הצבור מצטרף לקורא בסיום הזה ועלולים להחסיר את סוף הפרשה מהשמיעה מהקורא ... הערה נוספת: לפעמים הקורא הוא גם הגבאי מחלק העליות בעיקר בשני וחמישי. קורה שהוא קורא את המילים האחרונות בעל פה תוך שהוא מחפש את העולה הבא...